

אתנות

אפים על עצמם
את ואני של אלעד רוזן

הילד של כולנו

אפי פינוקיו דמויי פאלוס, איברים קטועים וקריצה לילדים - אלעד רוזן קורא לנו לזנוח את התחכמות היתר ולחזור אל הפשטות של האמנות | מיטל רוז

את אלעד רוזן אוהבים או לא, אין אמצע. העבודות שלו הן שיר הלל לציור הרע, הפראי וה"דבילי". לא מעט אנשים טולדים מהסגנון הרשלני והכאילו אוטוטיידרי הזה. כשזכה רוזן ב־2010 בפרס מוזס לציור, שנה אחרי סיום התואר הראשון שלו בבצלאל, התרעמו רבים על הבחירה ב"צייר הגרוע הזה". אחרים מתים על הפשטות הישירה והאינפנטילית הזאת. בשנים האחרונות רוזן הפך לקולו של דור ציירים שמקדשים את הציור המתיילד וה"לא נכון", כזה שלא נשמע לקונבנציות של המדיום ולא לוקח את עצמו יותר מדי ברצינות.

רוזן, שעובד בדרך כלל על קנבסים גדולים, מצייר התרחשויות מוטרפות שכאילו נלקחו ממוחו הקורח של ילד שגילה את נפלאות השרבוט. הוא מתענג על משיחות מכחול גסות וחוזר בכפייתיות על דימויים שהפכו לסימן ההיכר שלו - דמויות עם אפי פינוקיו דמויי פאלוס, ראשי תות חושניים ואיברי גוף קטועים משפריצי דם וגועל. על אלה מתזמרת פלטת צבעים פסטלית רעשנית - ורודים, אדומים וצהובים - שהופכת את כל הסיפור לבכחגליה גרוטסקית של אלימות, הומור וגופניות. בעידן של אמנות חברתית שדורשת מהצופה לצלול לעומקים פילוסופיים ולהיות מעורב, הציור של אלעד רוזן קורא לנו לחזור אל הפשטות של האמנות במובן הילדי של המילה. ספונטניות, ניסיוניות והומור שחור - זה שם המשחק אצל רוזן. הוא כמובן לא המציא את הקונספט. לא מעט אמנים במאה ה־20 היו מושפעים מציורי ילדים, מז'ואן מירו ועד ז'אן דובופה, אבי האמנות המתיילדת (ארט ברוט). אבל בניגוד אליהם נראה שרוזן נשאר נאמן לגבולות הנקטיביים של עולמות הילדים, עד כדי כך שילדים הם הקהל הכי טוב שלו ויודעים בדיוק איך לפענח את הקודים הציוריים שלו. בתערוכה החדשה שלו, "חיטוט", מנסה רוזן לשכלל את שפת הציור הפראית והמתיילדת ופונה למחזות חומריים חדשים. התערוכה נפתחת בדמות רוזנית טיפוסית,

ילדים הם הקהל הכי טוב של רוזן ויודעים בדיוק איך לפענח את הקודים שלו הציוריים שלו

← אלעד רוזן - "חיטוט", גלריה רוזנפלד, המפעל 1 תל אביב, עד 14.4